

som Lovbestemmelsens Mening, er sikkerlig den Mening, som har været tilfattet, men som er glippet ved en uagtsom Medtagelse af to Ord: „saadan eller“. Forslag til en Rettelset af Manglen vil findes i den neden foreslaaede § 3.

Dernæst er ved Lovens § 8 at bemærke, at naar en Smediestorsten ikke maa komme „nogen som helst Bygning, der er tækket med Rør, Straa eller ligesaa let antændeligt Materiale nærmere end 10 Alen, og ikke anden Mands nærmere end 20 Alen,“ gives der let Anledning til den Antagelse, at der ved „anden Mands“ skal forstås anden Mands Bygning, medens Meningen efter Forhandlingerne og efter, hvad Justitsministeriet har udtalt i Skrivelse af 22de April 1893 (Min. Tid., S. 187), har været den, at der derved kun skulde forstås anden Mands straatakte Bygning. At faa dette utvetydigt udtrykt i Loven er Hensigten med den neden foreslaaede § 4.

Hverken Loven af 1861 eller Loven af 1889 indeholder Bestemmelser om det Ansvar, som Brandfogder og Brandshysvidner ifalde ved Forsømmelse af deres Pligter i Henseende til Brandshyn. Følgen heraf har været, at Domstolene have anset sig nødsagede til paa disse Ombudsmænd at anvende Straffelovens Bestemmelser om Bestillingsmænd. En Brandfoged var tiltalt bl. a. for Undladelse af at foretage Brandshyn. I den af Højesteret under 8de Juni 1881 stadfæstede Overrettsdom herom hedder det: „For at have undladt at foretage de i Loven af 2den Marts 1861 § 44 paabudte halvaarlige Brandshyn, for hvilken Undladelse der ikke i bemeldte Lov findes fastsat nogen særskilt Straf, vil tiltalte være at anse efter Straffelovens § 143 jfr. § 144.“ Som det fremgaar af dette Domsцитat, er det af Overretten med Tilslutning af Højesteret bemærket som en Mangel, at særlig Straffebestemmelse ikke fandtes. Det er kun ved denne Mangel, at man har set sig nødsaget til at anvende Straffelovens for Bestillingsmænd givne Bestemmelser, der næppe ved Affattelsen ere tænkte anvendte ogsaa paa ulønnede Ombudsmænd; thi til Begrundelse af Strafforskellen for de to Arter af Personer, hvor-

paa de skulde anvendes, nemlig Embedsmænd og Bestillingsmænd, betegnes i Motiverne (Kommissionens Betænkning S. 169) Embedsmændene som „bedre aflagte“ end Bestillingsmændene, hvorved det altsaa synes forudsat, at en Bestillingsmand dog er aflagt med noget, hvorimod Ombudsmænd som Brandfogderne eller Brandshynvidnerne jo intet Vederlag faa. Den ene af de — uden særligt Forbehold — i Straffelovens § 144 foreskrevne Straffe, nemlig Bestillings For-tabelse, passer desuden kun paa Lønnede Bestillingsmænd. Anvendelsen af Straffeloven giver ogsaa strengere Straffe end her nødvendigt og medfører for de skyldige, da Forseelser mod Straffelovens §§ 143 og 144 behandles som Justitsfager, en Byrde af Aktionsomkostninger, som kunde undgaas, naar der ved Straffebestemmelsens Indførelse i Brandpolitiloven gaves Hjemmel for Politiretsbehandling, der i denne Art Sager vil være tilstrækkeligt betryggende. Forslag, sigtende til at afhjælpe denne formentlige Mangel ved Brandpolitilovene, vil findes i den nedenfor indstillede § 5.

Foruden de Punkter, hvorom der faaledes stilles Forslag, har der i Udvalget været forhandlet om nogle andre Bestemmelser i Brandpolitilovgivning. Navnlig har der været en stærk Bestræbelse for at faa det almindelige Skorstensmaal forandret. De vide Skorstenes Mindstemaal, som efter Loven af 2den Marts 1861 var 18 Tommer i Kvadrat eller 16 og 20 Tommer i de 2 Retninger, blev ved Loven af 1889 sat til et indvendigt Gennemsnit af 16 Tommer. At man forlod de 18 Tommer, var for faa vidt meget vel begrundet, som disse meget vide Skorstene i enetages Huse givede daarligt Træl og alle deraf følgende Ulemper, deriblandt Røg i Stuerne. Men det menes, at det vilde have været hensigtsmæssigere at gaa til 13 Tommer. En 16 Tommers Skorsten kan ikke opføres af almindelige Mursten uden Brud af 4 Sten i hvert Skifte, medens den 13 Tommers Skorsten kan opføres af lutter hele Sten. Den 16 Tommers Skorsten faar derhos i hvert Skifte 4 Stødfuger mere end